

РЕШЕНИЕ

№ 8398

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **2662** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на „ДИМБО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх. А, ет.5, ап.19, представлявано от управителя В. Р. Д., срещу Ревизионен акт № Р-22002222006613-091-001/06.10.2023 г., издаден от С. Т. К. на длъжност началник на сектор, възложил ревизията и Д. С. С. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1809/21.12.2023 година на Директора на Дирекция "ОДОП" при ТД на НАП - [населено място], с която на дружеството за дан. периоди 01. – 03. , 05. и 10. 2015г., 03., 04. 2016г., 01. и 02. 2018г. м. 03. – 05., 07. – 12. 2019г. в общ размер на главниците 205 646.15лв. и лихви в размер на 130 899.87лв. или общо установени задължения в размер на 336 546.02лв. Жалбоподателят чрез процесуален представител твърди, че ревизионният акт е незаконосъобразен, тъй като е издаден при съществени процесуални нарушения и в несъответствие с материалния закон. Възразява, че по отношение на данъчните периоди през 2015г. и 2016г. е изтекъл преклузивният срок по чл. 109, ал.1 от ДОПК. Оспорват се основанията за начислен ДДС за В. по аргументи, извлечени от нормата на чл. 73а от ДДС – щом са установени основания за начисляване на данък, следвало е с ревизионния акт да се признае правото на данъчен кредит на дружеството за тези доставки и да се получи нулев резултат за периода. С жалбата се признава, че за процесните В. не са издавани протоколи по чл. 117 от ЗДДС, но в писмената защита този абзац е променен и вече се твърди, че такива протоколи са били издадени. Оспорват се изводите за нереалност на

процесните ВОД. Прави искане съдът да отмени РА. Претендират се разноси по делото.

Ответникът по жалбата – директорът на дирекция „ОДОП” – С.-град при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли обжалваният РА да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен, по съображенията изложени в решението на директора на дирекция „ОДОП“. Прави се искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на Дирекция „ОДОП” – С.-град.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

„Димбо“ ЕООД е официален представител за България и Б. полуостров на италианските кемпери Laika и немския премиум бренд Niemsan-Bischoff. Дейността на дружеството през ревизирания период е свързано с търговия с каравани, кемпери и аксесоари към тях.

Със заповед № РД – 01 – 849 от 31.10.202г. на директора на ТД на НАП – С. са определени органите по приходите, които могат да възлагат ревизии, сред които и С. К..

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на ЗВР № Р-22002222006613-020-001/18.11.2022г., издадена от С. К.. Заповедта за възлагане на ревизия е постановена след решение № 1724 от 28.10.2022г., издадено по заместване т Е. П. от името на директора на дирекция ОДОП, с което е отменен ревизионен акт от 18.07.2022г. срещу „Димбо“ ЕООД в частта на установените данъчни задължения за дан. периоди 01. – 03. , 05., 10. и 11. 2015г., 03., 04., 06. 07. 10. и 11. 2016г., 01., 02. и 09. 2018г., м. 03. – 05., 07. – 12. 2019г. и административната преписка е върната на органа, възложил ревизията (С. К.) с указание в 30 дневен срок от връчване на решението да бъде издадена нова заповед за извършване на ревизия от друг ревизиращ екип в срока по чл. 114, ал. 1 – ал. 4 от ДОПК и провеждане на ревизионното производство, съобразно указанията, изложени в мотивите на решението.

Със ЗВР-22002222006613-020-001/18.11.2022г. е възложено да се извърши ревизия на дружеството за ДДС за дан. периоди в частност 01. – 03. , 05. и 10. 2015г., 03., 04. 2016г., 01. и 02. 2018г. м. 03. – 05., 07. – 12. 2019г. Определен е ревизиращият екип, съответно срок за извършване на ревизията – три месеца от връчване на заповедта. Заповедта е връчена на 15.12.2022г. Впоследствие е удължен срокът на ревизията с нарочни заповеди от 13.03.2023г. и от 13.04.2023г. на същия орган с по един месец – последно до 15.05.2023г. Междувременно на 11.05.2023г. органът възложил ревизията е спрял производството до получаване на отговори на изпратени молби за информация до данъчните администрации на Германия, Италия и Е., но за не по-дълго от осем месеца. Ревизионното производство е възобновено със заповед от 18.07.2023г.

Резултатите от ревизията са обобщени в ревизионен доклад с № Р-22002222006613-092-001 от 07.08.2023г., който е съобщен на дружеството на 02.09.2023г. Впоследствие е издаден РА № 22002222006613-091-001/06.10.2023г. РА е издаден от С. К. и от ръководителя на ревизията. С РА са установени допълнителни задължения по ЗДДС в резултат на непризнато право на данъчен кредит и начислен ДДС. Дружеството жалбоподател е обжалвало РА № 22002222006613-091-001/06.10.2023г. пред директора на ТД на НАП – С.-град. С Решение № 1809/21.12.2023 г. директорът на дирекция „ОДОП” - С.-град при ЦУ на

НАП е потвърдил РА в частта на установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди от м. 01.2015 г. до м. 03.2015 г., м. 05.2015 г., м. 10.2015 г., от м. 03.2016 г. до м. 04.2016 г., от м. 01.2018 г. до м. 02.2018 г., от м. 03.2019 г. до м. 05.2019 г., от м. 07.2019 г. до м. 12.2019 г., с която по същество са установени допълнителни задължения по ЗДДС в общ размер на главниците 205 646.15лв. и лихви в размер на 130 899.87лв. и е оставил без разглеждане жалбата в останалата част, като недопустима.

Съдът приема, на база посочите факти, че оспореният РА е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при съществени процесуални нарушения по отношение на установените задължения за дан. периоди 2015г. и 2016г., изразяващи се в незначителното на преклузивния срок по чл. 109, ал. 1 от ДОПК. Съображенията за този извод са следните:

С постановяването на ЗВР-22002222006613-020-001/18.11.2022г. е образувано ново ревизионно производство, различно от ревизионното производство от 2020г., в рамките на което е издаден ревизионния акт от 18.07.2022г. Разпоредбата на чл. 155 от ДОПК урежда правомощията на решаващия орган при осъществяване на административния контрол. Съгласно нормата, решаващият орган може да потвърди, измени или отмени изцяло или частично ревизионния акт в обжалваната част. Ревизионният акт се отменя изцяло или отчасти и преписката се връща на органа, издал заповедта за възлагане на ревизията, със задължителни указания за издаване на нов ревизионен акт в случаите на: 1. непълнота на доказателствата, когато решаващият орган не може да ги събере в хода на производството по обжалването, или при 2. допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при извършване на ревизията, които не могат да се отстранят в производството по обжалването чл. 155, ал. 4 от ДОПК). В ал. 6 е посочено, че в случаите по ал. 4 производството за издаване на новия акт започва от незаконосъобразното действие, което е послужило като основание за отмяна на акта. Нито нормата на чл. 155, ал. 4 от ДОПК, нито друг текст в кодекса ползва понятието „повторна“ ревизия. В ал. 5 на чл. 155 се въвежда забрана за повторно връщане на преписката за „нова“ ревизия. Предвид обстоятелството, че след отмяна на процесния РА преписката е върната за възлагане на нова ревизия – изрично са дадени такива указания и това възлагане е осъществено със ЗВР от 2022г. няма как да се приеме, че процесното ревизионно производство не е ново, а част от възложеното през декември 2020г. ревизионно производство. Формалната връзка между двете ревизионни производства е прекъсната от самите данъчни органи с дадените указания за издаване на нова заповед за възлагане на ревизия и респ. с издаването на такава заповед. Вероятно това действие е било продиктувано от желанието да се ползват наново общите срокове за провеждане на ревизия. Независимо какви са били целите на извършването на това ново възлагане и без да се обсъжда доколко те са съобразени със целта на закона, резултат несъмнено е фактическо прекратяване на образуваното през 2020г. ревизионно производство и образуване на ново такова през 2022г. Затова и сроковете по чл. 109, ал. 1 от ДОПК по отношение на обхванатите от новата ревизия данъчни задължения следва да се преценяват към 2022г., а не към 2020г. Ако са искали да се ползват от прекъсването на преклузивния срок по чл. 109 от ДОПК чрез издадената ЗВР от 2020г. и респ. образуваното през 2020г. ревизионно производство ревизиращите органи не е следвало да възлагат нова ревизия, а да продължат действията си по събиране на доказателства в рамките на вече възложената през 2020г. ревизия, като съответно

съблюдават и се вмятат в указаните от закона срокове за провеждане на ревизионното производство. Съгласно чл. 109, ал.1 от ДОПК не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация, или от изтичането на годината, в която са постъпили данни, получени от трети лица и организации, в случаите, когато по този закон не е предвидено подаването на декларация. При тази правна уредба и установените по делото факти съдът приема, че частта на РА, с която се установяват задължения за дан. периоди 2015г. и 2016г., е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила, поради което РА е незаконосъобразен в тази част и следва да се отмени.

По отношение на установените задължения за данъчни периоди през 2018г. и 2019г. не е налице посоченото или друго процесуално нарушение и следва да се провери доколко оспореният РА в тази част е съобразен с материалния закон.

От събраните в хода на ревизионното производство и от събраните в съдебното производство доказателства относно релевантните за материално-правния спор факти по отношение на допълнително установените задължения за ДДС за дан. периоди м. 01.2018 г. до м. 02.2018 г., от м. 03.2019 г. до м. 05.2019 г., от м. 07.2019 г. до м. 12.2019 г., съдът прави следните фактически констатации:

По отношение на отказаното право на данъчен кредит:

1. За данъчен период м. 01.2018 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 99,50 лв. по фактура №0... 2499/21.10.2017 г., издадена от „ПАНДА ГЛАС“ ЕООД. По същата фактура е ползвано право на данъчен кредит през дан период 10. 2017г. Тези обстоятелства не са оспорени от жалбоподателя, нито са опровергани по делото.

2. За данъчен период м. 04.2019 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 21 122,96 лв. по фактура №003... 02/09.042019 г., издадена от „Д. БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. Предмет на доставка по посочената фактура е кемпер Laika Kreos 4012 с шаси № ZFA25000002B43605. Дружеството е декларирало вътреобщностно придобиване /В./ на кемпер Laika Kreos 4012 с шаси № ZFA25000002B43605, придобито по фактура № 615/28.04.2017 г. от LAIKA CARAVANS S.P.A с VIN IT01029840483 и е ползвало право на приспадане на данъчен кредит за покупката през м. 04. 2017г. Тези обстоятелства не са оспорени от жалбоподателя, нито са опровергани по делото.

По отношение на начисления ДДС:

1. През данъчни периоди м. 01.2018 г., м. 02.2018 г., м. 03.2019 г., м. 05.2019 г., м. 07.2019 г., м. 08.2019 г., м. 09.2019 г., м. 10.2019 г., м. 11.2019 г. и м. 12.2019 г. дружеството е извършвало вътреобщностни придобивания /В./ от Италия и Германия. При анализ на дейността му е установено, че дружеството е осъществило В. от доставчиците LAIKA CARAVANS SPA и MOVERA, регистрирани за целите на ДДС в Италия и Германия. За част от доставките, а именно тези, за които са издадени фактури № 1412/27.03.2019 г., № 2557/30.05.2019 г., № 3695/29.08.2019 г., № 4049/26.09.2019 г., № 4637/29.10.2019 г., № 5236/29.11.2019 г., издадени от LAIKA CARAVANS SPA и № 1664587 от 17.01.2018г. и № 16653118 от 06.02.2018г., № 16656544/23.02.2018 г., № 16772984/04.09.2019 г., № 16789080/04.12.2019 г. и № 17135464/22.07.2019 г., издадени от MOVERA, от ревизираното лице не е начислен данък добавена стойност в общ размер на 8077.45лв. Доставките не са включени в

справките декларации по ЗДДС. Това обстоятелство с жалбата не се оспорва от жалбоподателя, нито се опровергава от доказателствата по делото. Нито един от представените протоколи в хода на съдебното производство по чл. 117 от ЗДДС не може да се свърже с някоя обсъжданите фактури, тъй като няма съвпадения на посочените в тях данни нито с номер и дата на някоя от обсъжданите фактури, нито с размер на данъчната основа. Същото важи за данните, обективирани в представените СД на дружеството за съответните периоди – декларираните покупки не се свързват с някоя от обсъжданите фактури, макар да има декларираните покупки по фактури от дати, които съвпадат, но посочените номера на фактурите са различни и отразената данъчна основа на покупката е различна.

2. Дружеството е декларирано ВОД на две каравани на дружеството, регистрирано в ФРГ - AD CARAVANING GMBH с VIN DE323061758 по фактура №110... 867/22.04.2019 г. с данъчна основа 203 406,32 лв. и № 110... 897/10.09.2019 г. с данъчна основа 98 378,25 лв.

В рамките на ревизионното производство жалбоподателят не е представил доказателства за транспортирането на стоките от България до територията на Германия. От германските данъчни служби е изискана и съответно получена спонтанна информация от значение за облагането с ДДС относно контрагента AD CARAVANING GMBH. От германските данъчни служби е предоставена е следната информация по отношение на доставката на превозно средство Laika Kreos 4012 с рама ZFA25000002B43605 - в Германия не е начислен данък за придобиването, тъй като движението на стоките е съмнително.

За установяване на твърдяното от жалбоподателя обстоятелството, че двата кемпера в действителност са напуснали територията на България и са били предадени на купувача в Германия от жалбоподателя, по делото са посочени и събрани допълнително само гласни доказателства. В тази връзка е разпитан свидетеля А. Д., който е собственик и управител на регистрираното в ФРГ дружество, на което се твърди, че са доставени кемперите. От показанията на свидетеля се установява следното: С българското дружество „Д.“ имат търговски отношения. Кемперът Neismann + Bischoff е купен от него от българското дружество, защото то е било представител на Neismann, те са имали квота и са могли да получат бройки на добра цена. Кемперът му бил доставен в Германия, като е „дошъл на собствен ход“. Впоследствие той е го доставил до България, където го е продал. Свидетелят по същество дава подробности за това как кемперът е превозен от Германия до България от него, как по този повод е закупил транзитни номера и прочие, но по отношение на транспортирането на кемпера от България до Германия показанията се свеждат само до това, че кемперът му е предаден в Германия от служител на „Димбо“ ЕООД. По отношение на втория кемпер показанията се ограничават до това, че му е предаден от „Димбо“ ЕООД в Германия, като при него е докаран с автовоз, а той го е транспортирал в последствие обратно до България на собствен ход, където го е продал на български клиенти. Показанията на свидетеля са логични, последователни и съдът няма основание да ги приеме за недостовестни по отношение на обстоятелствата, които те по същество удостоверяват – че кемперите са предадени в държане на Д. директно в Германия и впоследствие, че той ги е транспортирал в България. Тези показания и всички други доказателства по делото не установяват по безспорен начин, твърдените от жалбоподателя обстоятелства, че по повод на декларираните ВОД кемперите са били превозени от България до Германия. Това е така, защото на база

събраните доказателства не може да се направи единствено възможен извод, че кемперите щом са предадени в Германия на Д., то непременно преди това са били на територията на България. Така например кемперите обективно е могло да бъдат предадени на Д. в Германия без изобщо да са влизали на територията на страната. Безспорни доказателства за това, че кемперите са били държани от „Д.“ в България няма. Единствените доказателства в тази връзка са представените частни диспозитивни документи, издадени от името на дружеството жалбоподател чрез неговия управител, а именно потвържденията за получаването им в България по повод на деклариран В.. Частните диспозитивни документи удостоверяват по безспорен начин единствено, че страните са направили изявленията, които се съдържат в тях, но не и действителността на тези изявления, т.е. при преценка на тяхната действителност, съдът не е обвързан от изявленията на страните и следва да ги преценява с оглед останалия доказателствен материал. Превозът на кемперите на собствен ход или чрез автовоз през територията на няколко държави и в частност прекосяването на българската граница преди премахване на сухопътния граничен контрол би следвало да остави множество обективни следи – като например доказателства за издадените за кемперите транзитни номера, при превоз на собствен ход, доказателства за преминаване на границата и други подобни.

От изслушаното по делото заключение на вещо лице се установява следното:

Счетоводството на „Димбо“ ЕООД е осъществявано в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и приложимите стандарти и има утвърден сметкоплан. Счетоводните операции са записвани хронологично, има текущо начисляване на приходите и разходите, произтичащи от сделки и събития към момента на тяхното възникване; водени са систематични счетоводни регистри за обобщаване на счетоводната информация.

При преглед и **съпоставка на декларираните от дружеството данни в подадените СД по ЗДДС** и сметка 401/2 „Доставчици във валута - Laika Caravans SPA”/ сметка 401/2 „Доставчици във валута - Movera” вещото лице е установило, че за извършените покупки „Димбо“ ЕООД е издавало Протокол по чл. 117 от ЗДДС, като е извършвано начисляване на ДДС и издадените протоколи са включвани в дневниците за продажби. Издадените фактури от Laika Caravans SPA и Movera са осчетоводени по сметка 401/2 „Доставчици”, закупуваните стоки по сметка 304 „Стоки”/ закупуваните консумативи от Movera са изписвани дероктро на разход по сметка 601 „Разходи за материали”. По сметка 504 „Разплащателна сметка във валута” е осчетоводявано плащането. Ползваните отстъпки са осчетоводени по сметка 709 „Други приходи”. Отговорът на този въпрос няма отношение към установените основания за начисляване на ДДС по повод на конкретните В., обсъждани по-горе, тъй като вещото лице е обсъждало само декларираните в СД покупки от жалбоподателя. Обсъжданите от вещото лице В. са били декларирани от жалбоподателя, но те са различни от В., които са установени като невключени в подаваните СД на дружеството. Протоколите, които вещото лице е обсъждало в експертизата си и доставките, за които те се отнасят, са различни от доставките, които са основание за начисляване на ДДС по оспорения ревизионен акт – видно от номерата на фактурите, които са описани в протоколите и размера на данъчната основа, която тези фактури удостоверяват.

По повод на начина на осчетоводяване на стоките и услугите по фактурите, издадени по повод вътреобщностни доставки /ВОД/ с получател “AD Caravaning” GMBH, VIN DE323061758 на кемпери, оборудване и аксесоари за тях по фактура № [ЕГН]/

22.04.2019 г. с предмет „Neismann + Bischoff Arto 76 L ZFA25000002J96274 ” и фактура № [ЕГН]/10.09.2019 с предмет „Laika Kreos 4012 ZFA25000002B43605 ”, вещото лице е констатирало следното: Издадената фактура №[ЕИК]/22.04.2019 г. от „Димбо” ЕООД с предмет „К. Niesmann-Bischoff Arto 76L и допълнително оборудване” на “AD Caravaning” GmbH е осчетоводена по сметка 411 „Клиенти”, прихода по сметка 702 „Приходи от продажба на стоки”, плащането е по банков път и е осчетоводено по сметка 504 „Разплащателна сметка във валута”. По кредита на сметка 304 „Стоки” на 30.06.2019 г. е осчетоводена продадената стока по фактура №[ЕИК]/ 22.04.2019г.

Издадената фактура №[ЕИК]/ 10.09.2019 г. от „Димбо” ЕООД с предмет „Laika Kreos 4012” на “AD Caravaning” GmbH е осчетоводена по сметка 411 „Клиенти”, прихода по сметка 702 „Приходи от продажба на стоки”, плащането е по банков път и е осчетоводено по сметка 504 „Разплащателна сметка във валута”. На 30.09.2019 г. по кредита на сметка 304 „Стоки” е осчетоводена продадената стока по фактура №[ЕИК]/ 10.09.2019 г.

При отговора на въпрос № 7 вещото лице е посочило, че от анализа на представените документи вещото лице установява, че издаваните протоколи във връзка с вътреобщностни придобивания /В./ са били включени в подаваните СД по ЗДДС. По отношение на декларираните продажби към “AD Caravaning” GmbH, вещото лице установява, че същите са включени в дневниците за продажба за съответния данъчен период, като към СД по ЗДДС дружеството е подало и VIES - декларация. По представените документи вещото лице установява, че „Димбо” ЕООД ежесечно е подавало СД по ЗДДС, ведно със съпътстващите ги дневници, а в случаите на ВОД и VIES - декларация.

По представените документи вещото лице е установило, че за извършваните от дружеството продажби са издавани фактури, същите са плащани по банков път, като според счетоводните данни доставяните стоки – кемпери, са били доставяни на собствен ход.

Заключението е обосновано и съдът го приема за основа на фактическите си констатации. Установените от вещото лице обстоятелства по същество не са спорни по делото. Както вече се посочи обсъжданите от вещото лице протоколи по чл.117 от ЗДДС касаят доставки различни от посочените в РА като основание за начисляване на ДДС. Представените протоколи по чл. 117 от ЗДДС и декларираните придобивания в СД очевидно се отнасят за други осъществени от жалбоподателя придобивания, а не за тези, за които са издадени обсъжданите фактури. По отношение на декларираните ВОД вещото лице е дало заключение какво и как е осчетоводено, но описването на данните от счетоводните отразявания в заключението на вещото лице не придава на частните диспозитивни и свидетелстващи документи, на които тези отразявания се основават, някаква безспорна доказателствена сила. Независимо дали са диспозитивни или свидетелстващи, частните документи не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила и следва да се ценят с оглед тяхната вътрешна логичност и непротиворечивост и с оглед останалия събран по делото безспорен доказателствен материал. Затова въз на основата на заключението на вещото лице спорът по делото по отношение на двете декларирани ВОД не може да бъде решен в полза на жалбоподателя. По тези съображения съдът приема, че доставката на кемперите от България до Германия изобщо не може да се счита за установена на база събраните по делото доказателства. В тежест на жалбоподателя е било да установи тези факти по

несъмнен начин. Не е проведено пълно и главно доказване за установяване на тези обстоятелства, поради което съдът приема, че тези обстоятелства са останали недоказани по делото.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи по отношение на материалната законосъобразност на РА в частта, с която на дружеството за дан. периоди 01. и 02. 2018г. м. 03. – 05., 07. – 12.2019г. са установени допълнителни данъчни задължения по ЗДДС в общ размер на главниците 89 656.81лв. и лихви в размер на 40 617.11лв.:

Безспорно са било налице основания за допълнително определяне на задължение в резултат на отказано право на данъчен кредит за повторно декларираните доставка по фактура №0... 2499/21.10.2017 г., издадена от „ПАНДА ГЛАС“ ЕООД и В. на кемпер Laika Kreos 4012 с шаси № ZFA2500002B43605, придобито по фактура №615/28.04.2017 г. от LAIKA CARAVANS S.P.A. Правото на данъчен кредит вече е било упражнено в предходни данъчни периоди.

Съдът приема, че по отношение на процесните В., които не са били декларирани от жалбоподателя, правилно на основание чл. 84 от ЗДДС е начислен данък в размер на общо 8 077.45лв, представляващ 20 % от установената общо данъчна основа на стоките. Съдът не приема доводът, че следва да се отмени РА в тази част, тъй като дружеството е имало право да ползва данъчен кредит за тези придобивания. За разлика от данъка, който може да се начисли служебно, когато това не е сторено от задълженото лице, правото на данъчен кредит не се реализира служебно. Жалбоподателят е следвало да изпълни предвидените в закона предпоставки, за да упражни това свое право. Това не е сторено и правилно с РА подобно прихващане не е извършено.

По отношение на начисления данък за декларираните ВОД: Доколкото не е доказано, че документирани и осчетоводени ВОД са реално извършени и преди всичко поради липсата на доказателства за твърдяното напускане на стоките от територията на България, законосъобразно на дружеството за съответните данъчни периоди е доначислен ДДС в размер на 20 % от данъчната основа, на основание чл. 86, ал.1 и ал.2 от ЗДДС.

С оглед установените задължения за главници, правилно на основание чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания (ЗЛДТДПДВ) са начислени лихви върху установените главници от 89 656.81лв. в общ размер на 40 617.11лв.

По изложените съображения съдът приема, че РА в частта на установените допълнително задължения за дан. периоди 01. и 02. 2018г. м. 03. – 05., 07. – 12. 2019г. в общ размер на главниците 89 656.81лв. и лихви в размер на 40 617.11лв. е законосъобразен и жалбата срещу него следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора, следва да се поставят на обсъждане претенциите на двете страни за разноси. Материалният интерес по делото е 336 546.02лв. Жалбата е основателна по отношение на 206 272.10лв. и неоснователна за разликата от 130 273.92лв. От страна на жалбоподателя се претендира присъждане на разноси в размер на 9850лв. – 50лв. за държавна такса, 800лв. за възнаграждение на вещо лице и 9000лв. адвокатски хонорар. С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноси от страна на жалбоподателя е частично основателна и следва да бъде уважена на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК съразмерно на уважената част на жалбата, а именно до размера от 6037.15лв. С оглед изхода на делото претенцията за

заплащане на разноси от страна на процесуалния представител на ответника по жалбата е частично основателна. Процесуалното представителство е реално осъществено, поради което възнаграждението е дължимо и следва да се определи по реда на чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 5 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съразмерно на отхвърления материален интерес по делото, който е 130 273.92лв. Жалбоподателят дължи на Дирекция "ОДОП" – С.-град при ЦУ на НАП разноси по делото в размер на 7 010.93лв. По компенсация жалбоподателят следва да бъде осъден да плати на Дирекция "ОДОП" – С.-град при ЦУ на НАП разноси по делото в размер на 973.78лв.

По изложените съображения и на основание чл.160, ал.1 и чл. 161 от ДОПК, Административен съд – С.-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „ДИМБО” ЕООД, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх. А, ет.5, ап.19, представлявано от управителя В. Р. Д., Ревизионен акт № Р-22002222006613-091-001/06.10.2023 г. в частта, потвърдена с Решение № 1809/21.12.2023 година на Директора на Дирекция "ОДОП" при ТД на НАП - [населено място], с която на дружеството за дан. периоди 01. – 03. , 05. и 10. 2015г., 03., 04. 2016г. са установени допълнителни данъчни задължения по ЗДДС в общ размер на главниците от 115 989.34лв. и общо 90 282.76лв. лихви.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ДИМБО” ЕООД, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх. А, ет.5, ап.19, представлявано от управителя В. Р. Д., срещу Ревизионен акт № Р-22002222006613-091-001/06.10.2023 г. в частта, потвърдена с Решение № 1809/21.12.2023 година на Директора на Дирекция "ОДОП" при ТД на НАП - [населено място], с която на дружеството за дан. периоди 01. и 02. 2018г. м. 03. – 05., 07. – 12.2019г. са установени допълнителни данъчни задължения по ЗДДС в общ размер на главниците 89 656.81лв. и лихви в размер на 40 617.11лв.

ОСЪЖДА „ДИМБО” ЕООД, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх. А, ет.5, ап.19, представлявано от управителя В. Р. Д., да плати на Дирекция "ОДОП" – С.-град при ЦУ на НАП разноси по делото в размер на 973.77лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 –дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: